

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobci: a) Z. P.
b) J. P.
zastoupeni advokátem Mgr. Radkem Hladkým
sídlem Národní 973/41, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: 1) **Město Moravské Budějovice**
sídlem nám. Míru 31, 676 02 Moravské Budějovice
2) **EG.D, a.s.**
sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno
3) **CETIN a.s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9
4) J. R.
5) P. R.
6) L. R.
7) Z. J.
8) J. J.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2024, č.j. KUJI 58671/2024, sp. zn. ODSH 555/2024 Ma/Odv

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Vymezení věci**

1. Žalobci se podanou žalobou domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým podle § 90 odst. 3 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, změnil rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice, Odboru dopravy a silničního hospodářství („dále též „speciální stavební úřad“) ze dne 22. 3. 2024, č. j. MUMB/ODSH/6987/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a ve zbytku dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobců.
2. Speciální stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím podle § 94j a § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (stavební zákon), ve společném územním a stavebním řízení schválil stavební záměr „*Rekonstrukce ulice B. Č.*“ na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD a XE v kat. území X, a to na základě žádosti stavebníka – osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 7. 11. 2023 (dále jen „stavba“). Stavba spočívá ve výměně povrchu místní komunikace i nezpevněných ploch, opravě veřejného osvětlení a přeložek vedení televizních a internetových kabelů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobci navrhli krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil, a aby postupoval dle § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i prvostupňové rozhodnutí.
4. Žalobci vlastní pozemek parc. č. X v kat. území M. B., jenž sousedí ze severní strany s rekonstruovanou ulicí. Žalobce a) využívá stavbu na tomto pozemku k provozování ordinace praktického lékaře. Zaprvé žalobci upozorňují na řadu pochybení speciálního stavebního úřadu, což má svědčit o jeho laxním a ignorantském přístupu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí měl řadu těchto vad napravit bez toho, aby žalobcům umožnil se k těmto opravám vyjádřit za analogické aplikace § 36 odst. 3 správního řádu. Provedené změny žalovaný nedostatečně odůvodnil. Nevypořádal se taktéž s většinou odvolacích námitek. V rozporu s ustálenou judikaturou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), žalovaný potvrdil postup speciálního stavebního úřadu ohledně ochrany studny, přičemž tak učinil, aniž by vyhotovil hydrologický průzkum a učinil opatření na ochranu kvality stavby. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163, mají žalobci za to, že stavební úřady hodnotily podkladové dokumenty útržkovitě a neposuzovaly chráněné zájmy komplexně. Žalobci se ohrazují i proti závěru žalovaného, že část jejich odvolacích námitek nesplnila podmínky § 94n odst. 3 stavebního zákona. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mají žalobci za to,

že podmínka „přímé dotčenosti“ jejich práv stavebním záměrem byla splněna. Žalobci mají také za to, že stavební orgány v řízení nezajistily rovné postavení mezi stavebníkem a dalšími účastníky, neboť zřetelně upřednostňovaly zájmy stavebníka. Žalobci se dále vyjadřují k otázkám parkování, změny dopravního režimu z obousměrného na jednosměrný, označení prvostupňového stavebního úřadu a účasti žalobců na ústním jednání ze dne 5. 1. 2024.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě má za to, že stavba nezasáhla do práv žalobců, žádná konkrétní práva ani neoznačili. Žalovanému se jeví, že hlavním záměrem žalobců je zachování stávajícího stavu organizace dopravy na veřejné komunikaci, což je však otázka, která spadá do pravomocí obcí. Současný stav zároveň není žádoucí. Žalovaný nesouhlasí s žalobci, že by byla porušena jejich procesní práva. Navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
6. Osoby zúčastněné na řízení 4) až 8) shodně poukázaly na to, že studna, na kterou upozornili žalobci, je v jejich spoluvlastnictví. S žalobní argumentací souhlasí, neboť ani jejich námitky speciální stavební úřad nezohlednil.

IV. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
8. Úvodem krajský soud předeseílá, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí správních orgánů posuzovat jako celek; případné vady rozhodnutí I. stupně může zhojit správní orgán II. stupně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). V posuzovaném případě žalovaný opravoval či doplňoval prvostupňové rozhodnutí v hojně míře, takový postup je třeba optikou zásady dvojinstančnosti preferovat a upřednostňovat, neboť obecně vede k minimalizaci zásahů do práv *všech* dotčených osob.

Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné

9. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobců ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
10. Žalobci nepřezkoumatelnost shledávají v tom, že žalovaný nereagoval na některé jejich odvolací námitky, které však v žalobě konkrétně neoznačili.

11. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že žalobci vznesli celkem 8 okruhů odvolacích námitek: I) chybná definice stavby; II) prvostupňové rozhodnutí nemá oporu v podkladech a závazných stanoviscích; III) chybné označení prvostupňového stavebního úřadu; IV) nesplnitelné podmínky stavby; V) některé podklady prvostupňového rozhodnutí nejsou aktuální; VI) nevyhotovení hydrologického průzkumu či souhlasu s kácením dřevin; VII) absence vypořádání některých námitek; VIII) nedostatečné vypořádání s argumenty žalobců stran organizace dopravy a parkování na ulici B. Č. a nerovného zacházení.
12. Z napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný přímo reagoval na okruhy III), V), VI) a VIII) odvolacích námitek. V této části je tedy napadené rozhodnutí možno přezkoumat. Žalovaný dále s odkazem na § 94n odst. 3 stavebního zákona uvedl, že z podání žalobců lze jen obtížně nalézt, v čem stavba přímo zasahuje do jejich vlastnických práv. Žalovaný proto zbývající odvolací okruhy I), II), IV) a VII) považoval za snahu žalobců nalézt formální pochybení speciálního stavebního úřadu, ke kterým ani nemusel přihlížet. I tento závěr je možné v soudním řízení přezkoumat. Napadené rozhodnutí tak krajský soud shledává přezkoumatelným, byť dodává, že z něj vždy není úplně zřejmé, zda žalovaný považoval určitou námitku za nepřípustnou či zda ji shledal po věcné stránce nedůvodnou. Je zároveň třeba korigovat právní názor žalobců, že žalovaný musel vypořádat všechny odvolací námítky, jinak by zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Plně postačuje, pokud je z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč žalovaný považoval námítky žalobců za nedůvodné či nepřípustné, což se v nyní projednávané věci dle krajského soudu stalo.

Procesní postup žalovaného byl v souladu se zákonem

13. Žalobci zaprvé namítají, že žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, protože jim nedal možnost vyjádřit se k nově doplněným podkladům, jež ovlivnily *překvapivou* změnu prvostupňového rozhodnutí. Podle žalobců na věci nic nemění, že žalovaný podklady nenechával nově vypracovat, stěžejní je, že byly nově doplněny.
14. Dle 36 odst. 3 věta první správního řádu „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“.
15. Dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu „[j]estliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; **podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti**“ (zvýrazněno krajským soudem).
16. Z jednotlivých bodů výroku I. napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že stavebníkovi nově uložil dodržovat podmínky v aktuálních závazných stanoviscích. Dále doplnil seznam aktuálních dokladů, rozhodnutí a souhlasů dotčených orgánů státní správy, které stavebník doložil k žádosti o společné povolení.

17. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že všechny doklady, rozhodnutí a souhlasy dotčených orgánů státní správy byly stavebníkem přiloženy k žádosti o společné povolení. Jedná se tak o podklady, se kterými se žalobci mohli seznámit v průběhu správního řízení, což ostatně učinili při nahlížení do spisu (viz přílohy č. 9 a 11 správního spisu). Žalobní námitka je tudíž nedůvodná, neboť žalobci se s podklady, na základě nichž žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí, prokazatelně seznámili. Žalovanému nevznikla povinnost postupovat dle § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 36 odst. 3 správního řádu.
18. Rovněž je nedůvodná námitka, že žalovaný nezdůvodnil, proč provedl změny prvostupňového rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že speciální stavební úřad vycházel z neaktuálních podkladů, které se však nacházely ve správním spisu, žalovaný toto napravil. Krajskému soudu nadto není příliš zřejmá smysluplnost této námítky, neboť to byli právě žalobci, kdo v odvolání neaktualnost podkladů a závazných stanovisek namítali, přičemž žalovaný jejich námitce vyhověl a v tomto směru pochybení speciálního stavebního úřadu napravil.
19. Zadruhé žalobci namítají, že žalovaný se nedostatečně věnoval jejich odvolací námitce směřující na preferenční zacházení speciálního stavebního úřadu se stavebníkem (městem Moravské Budějovice) na úkor žalobců a dalších účastníků řízení, umocněné personální provázaností samosprávy a speciálního stavebního úřadu. Žalobci k tomu v odvolání uvedli, že nerovné zacházení se projevilo ve vystupování zástupců stavebníka a speciálního stavebního úřadu při projednávání záměru s občany ve dnech 26. 7. 2023 a 21. 9. 2023 a v ignorování jejich námitek.
20. Projednávání stavebního záměru s občany proběhlo ještě před zahájením společného řízení, jednání zástupce speciálního stavebního úřadu při projednávání stavebního záměru nebylo úkonem správního orgánu přípustné k přezkumu ve správním soudnictví (§ 75 odst. 2 s. ř. s). To neznamená, že toto jednání nemohlo zavdat k pochybnostem o nepodjatosti úřední osoby (§ 14 správního řádu), žalobci však tuto námitku v řízení nevznegli. Závěrem lze podotknout, že z tabulky, shrnující průběh obou projednávání stavebního záměru vyplývá, že některé připomínky obyvatelů ulice B. Č. stavebník vyslyšel a záměr v tom směru upravil. Skutečnost, že stavebník jiné zájmy žalobců upozadil, není projevem nerovného zacházení ze strany speciálního stavebního úřadu. Žalovaný k tomu správně uvedl, že stavebním úřadům nenáleží kontrolovat či dokonce určovat, jakým způsobem mají vlastníci nakládat s vlastnickým právem, pokud tak činí v souladu se zákonem. I v těch případech, kdy mají územní samosprávy postavení stavebníka, nemohou stavební úřady svoji pravomoc překračovat. Tím samozřejmě není potlačen apel vyplývající z rozsudků zmíněných žalobci, aby v takových případech stavební úřady maximálně dbaly na rovnost účastníků. Nemohou z toho důvodu upřednostňovat znalecký posudek vypracovaný na objednávku územní samosprávy či považovat její vyjádření za cokoliv jiného než právě vyjádření účastníka v řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, č. j. 47 A 15/2012-152). Musejí taktéž dbát na to, aby měli všichni účastníci rovnou příležitost vyjádřit se v řízení a uplatňovat podněty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 168/2018-107). Krajský soud neshledal, že by žalovaný či speciální stavební úřad tímto způsobem s žalobci zacházeli.
21. Konečně žalobci tvrdí nedostatečné vypořádání jejich odvolací námítky, že v prvostupňovém rozhodnutí jsou zaměňovány pojmy „stavební úřad“ a „speciální stavební úřad“, což podle žalobců vede k domněnce, že není zřejmé, který správní orgán vlastně

společné povolení vydává. Z vyjádření speciálního stavebního úřadu ze dne 21. 6. 2023 pak podle nich vyplývá, že původně stavba nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení. Žalobci se pak podivují nad tím, že stejný úřad posléze vydal prvostupňové rozhodnutí. To vše podle žalobců svědčí o zmatečnosti a neurčitosti prvostupňového rozhodnutí.

22. Speciální stavební úřad určil svoji věcnou příslušnost vydat společné povolení k rekonstrukci místní komunikace dle § 15 odst. 1 písm. c) stavebního zákona ve spojení s § 40 odst. 4 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb. Krajský soud konstatuje, že speciální stavební úřad určil svoji věcnou příslušnost správně, pasáže prvostupňového rozhodnutí, na které poukázali žalobci v odvolání, nezakládají pochybnosti o tom, který správní orgán je měl vydat a na stavbu dohlížet. Pochybnosti nezakládá ani vyjádření speciálního stavebního úřadu ze dne 21. 6. 2023, vydané ještě předtím, než stavebník vůbec podal žádost o společné povolení.

Přípustnost námitek ve společném řízení

23. Žalobci namítají, že žalovaný postupoval v rozporu s § 94n odst. 3 stavebního zákona, když některé jejich odvolací námítky označil za nepřipustné z toho důvodu, že stavbou nebyla dotčena vlastnická či jiná věcná práva žalobců k jejich pozemku nebo stavbě. Žalobci mají za to, že všechny námítky podmínku přímé dotčenosti splňovaly, neboť reagovaly na negativní důsledky stavby vzhledem k pozemku žalobců a ordinaci žalobce a).
24. Dle § 94n odst. 3 stavebního zákona platí, že „[o]soba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e), může uplatňovat námítky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, **pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě.** Obec uplatňuje ve společném územním a stavebním řízení námítky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může v řízení uplatňovat námítky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným stavebním záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. **K námítkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží.** Účastník řízení ve svých námítkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek“ (zvýrazněno krajským soudem).
25. Žalobci měli právo se účastnit společného řízení, neboť jsou vlastníky nemovitosti na ulici, kterou má stavba renovovat [§ 94k písm. e) stavebního zákona]. Postavení účastníka společného řízení však automaticky neznamená, že každá jeho námitka bude přípustná podle § 94n odst. 3 stavebního zákona. Účastník řízení musí v námitce dostatečně specifikovat, proč mu daný stavební záměr zasahuje do jeho vlastnických či jiných věcných práv. Pokud účastník uplatní námítky přesahující tento rozsah, stavební úřad k takovým námítkám nepřihlíží. V odůvodnění rozhodnutí musí ovšem uvést důvody, proč se takovéto námítky netýkaly práv či zájmů, které má účastník v řízení hájit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80). Postavení žalobce v řízení, od něhož se odvíjí rozsah námitek, jež je oprávněn vznášet, má zásadní vliv také na navazující soudní řízení, v němž soud může přezkoumávat toliko vypořádání těch námitek správními orgány, k jejichž vznesení byl žalobce oprávněn (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, bod 25, či ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52, bod 28).
26. Aplikuje-li krajský soud shora uvedená východiska na uplatněné věcné žalobní námítky, musí konstatovat, že námítky žalobců přesahují svým rozsahem projednávaný předmět

řízení, což je ostatně i závěr, který správní orgány žalobcům v průběhu společného řízení sdělovaly. Ačkoli žalobci uplatňovali námitky, které souvisely (obecně) s rekonstrukcí ulice B. Č., tak žalobci namítané dotčení práv buďto nemělo souvislost s projednávanou stavbou, tj. přesahovaly předmět řízení, nebo žalobci vůbec nespecifikovali jakých práv se dotčení týkalo.

27. K námitce, že stavba omezí zažitý způsob parkování v ulici B. Č., krajský soud odkazuje na závěr žalovaného, že žalobcům v současné době nesvědčí žádné parkovací místo na této ulici, což žalobci ani nepopírají. Rekonstrukcí ulice tedy nedochází k zásahu do práva žalobců. Navíc stavbou mají vzniknout parkovací místa, která mohou využívat i pacienti žalobce a). S tím souvisí i další námitka žalobců ohledně zachování obousměrného provozu na ulici. Jako relevantní hodnotí krajský soud vyjádření stavebníka k odvolání, současný stav podle něj vede k tomu, že občané v rozporu s dopravními předpisy parkují vozidla souběžně po obou stranách ulice, což je patrné i z fotodokumentace přiložené k žádosti o společné povolení (viz Příloha č. 1 spisu). Krajský soud má proto pochybnosti o validitě tohoto žalobního tvrzení. Změna provozu dopravy z obousměrného na jednosměrný nebyla předmětem společného řízení, nemohla tedy ani zasáhnout do práv žalobců dle § 94n odst. 3 stavebního zákona. Konečně nelze pominout, že pozemek ve vlastnictví žalobců nemá zajištěn příjezd vozidel z ulice B. Č., ale z ulice M. Organizace dopravy na ulici B. Č. tedy žalobce ani přímo neovlivňuje. Krajský soud chápe, že je pro pacienty žalobce a) výhodné parkovat blízko ordinace, tuto otázku však nelze řešit v řízení o umístění a povolení stavby.
28. Žalobci dále setrvale namítají, že stavbou bude ohrožena studna v jejich spoluvlastnictví. Jejich tvrzení podporují i osoby zúčastněné na řízení 4) až 8). K tomu krajský soud uvádí, že žalobci ve společném řízení ani v soudním řízení nepředložili žádný důkaz o existenci jejich vlastnického či jiného věcného práva ke studni. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že studna by se *snad* měla nacházet u domu č. p. X (viz příloha k protokolu ze dne 13. 3. 2024). Z kontextu věci krajský soud seznal, že existence studny nebyla stavebníkovi vůbec známa, poté nechal stavební záměr upravit tak, aby studna zůstala zachována. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobci neprokázali existenci jejich práva ke studni, které by mohlo být stavbou ohroženo. Ze stejného důvodu krajský soud považuje za neopodstatněné i požadavky žalobců na provedení hydrologického průzkumu.
29. Velmi neurčitě pak žalobci poukazují na zrušení pásma zeleně a kácení dřevin, které *snad* mělo zasáhnout jejich práva. K tomu krajský soud nejprve odkazuje na námitky žalobců ze dne 8. 12. 2023, kde uvedli, že „[s]tavební úřad plánuje zrušit či snížit plochu zeleně na straně ulice, na níž se nachází pozemek účastníků řízení, a nechat část zeleně pouze na konci ulice, právě u pozemků účastníků řízení...Rozšíření chodníků navíc zapříčiní zničení další zeleně, jmenovitě zhruba patnáctiletých tisů a dalších křovin“. Sami žalobci tedy přiznali, že u jejich pozemku stavba neomezí plochu zeleně. Zároveň žalobci v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedli, že by snad mělo docházet ke kácení dřevin na nemovitostech v jejich vlastnictví. Ani v tomto případě žalobci neprokázali možný přímý zásah stavby do jejich práv. Správní orgány proto správně nepřihlížely k jejich námitce.

V. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

31. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
32. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. července 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu